

τοῦ ἀρχ. ἀναβολή, ἐκ τοῦ συσσωρευθέντος δηλ. χώματος) Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακεδ. Μάν. Οἶν.): "Αν βολῇ, κάνουμε καὶ τὴν ἀναβολή (κάνουμε = ὀργώνουμε) Βούρβουρ. "Εκαμα δὲ ἀναβολές κ' ἔφυγα Μάν. Πβ. Ξενοφ. "Ανάβ. 5, 2, 5 «τάφρος ἀναβεβλημένη καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς» καὶ Εὐστάθ. 1229, 49 «ἀναβολαὶ τάφρων, τὸ ἐκ τῶν τάφρων ἀναβαλλόμενον χῶμα». Συνών. ἀναβόλα 1, ἀναβολάδα. Πβ. ἀνάβολος 1. β) Ἡ τῶν ἀροτριῶντων βοῶν στροφή κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ἀγρῶν Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν.) Σάμ.: "Απάνου 'ς τὴν ἀναβουλὴ μ' χάλασι τοῦ ὑνὶ Σάμ. || Φρ. Χόο, ἀναβολή! (φωνάζει ὁ ξευγηλάτης πρὸς τοὺς βοῦς διὰ νὰ κάμωσι στροφήν) Βούρβουρ. γ) Αὐλαξ διὰ τοῦ ἀρότρου σχηματιζομένη, χρησιμεύουσα ὡς ὄριον τῶν ἀγρῶν Μέγαρ. δ) Αὐλαξὰ συρομένη προκαταρκτικῶς ἐν ἀκαλλιεργήτῳ ἀγρῷ διὰ νὰ ἀποχωρίσῃ τμήμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ καλλιεργηθῇ Κρήτ. Συνών. παραβολή. ε) Ὁχετὸς διοχετεύων ὕδωρ πρὸς ποτισμὸν ἀγροῦ "Αττικ. Συνών. ἀμπολὴ 4.

3) Τὸ μέρος, ἐνθα ἀναβλύζει πηγὴ ὕδατος Καππ. (Ἀραβάν.) Πβ. καὶ Θεοφρ. "Αποσπ. περὶ πυρὸς 16 «τὸ ὑπερξεῖν ἐστὶν ἀναβολὴ τῶν πομφολύγων» καὶ "Ησύχ. «ἀμβολάδην ἀναβολῇ χρώμενος, ἀναζέων, ἀναβάλλων». Πβ. ἀμπολὴ, ἀναβάλλουσα. 4) Ἐμετὸς Κάλυμν. Κῶς Λήμν. — Κορ. "Ατ. 2, 44: "Εκαμαν ἀναβολὴν Κορ. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Νὰ φάς τ'ν ἀνιβουλὴ τὴ πράσιφ' (νὰ φάς τὰ ξεράσματα τῆς χολῆς σου) Λήμν. Συνών. ἀναβόλεμα 2, ξέρεσμα. Πβ. ξερατό. 5) Ἀπόπλους ἐκ τῆς παραλίας πρὸς τὸ πέλαγος (ἀνάβασις ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω) Αἰν. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ μεσν. ἀναβάλλω ἐν Θεοφ. Χρονογρ. 353, 25 (ἐκδ. DeBoor) «τούτῳ τῷ ἔτει ὁ προλεχθεὶς τῶν θεομάχων στόλος ἀναβάλας προσώρμισεν ἐν τοῖς Θρακίοις μέρεσιν». 6) Ἡ χρυσοῦφαντος μεταξωτὴ σκέπη τοῦ προσώπου τῆς νύμφης. Καππ. (Ἀραβάν. Σιλ.) Ἡ σημ. ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβολή. Πβ. Πλάτ. Πρωτ. 342c «βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσι». Πβ. ἀναβολάδι, ἀναβόλαιο, ἀναβόλι 1. 7) Παραπομπὴ ἐκτελέσεως πράξεώς τινος εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον λόγ. κοιν.: Νὰ τὸ κάνης χωρὶς ἀναβολή. Τὸ πρᾶμα δὲ σηκώνει ἀναβολές. Παίρων ἀναβολή (ἐνν. τόσων μηνῶν ἢ ἐτῶν) ἐπὶ τοῦ στρατευσίμου κληρωτοῦ, ὅστις συνήθως διὰ λόγους σπουδῶν ἢ υἰείας λαμβάνει ἀναβολὴν κατατάξεως εἰς τὸν στρατὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς θητείας του). 8) Μνεῖα προσώπου τινὸς ἀπόντος Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Σύμ.: Τὴν ἀναβολάν σου εἶχαν Σύμ. Συνών. ἀθιβολὴ 4, συναφορά. β) Θέμα ὁμιλίας Παξ. 9) Μαγικόν τι ἀντικείμενον προερχόμενον ἀπὸ ὄφεις καὶ φερόμενον ὡς περιάπτον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. Μὰ τ'ν ἀνιβουλὴ πῶχ' ἀπάνου μ'!

ἀναβόλι τό, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Βάρν. Βιθυν. Θράκ. Κάρπ. Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναβόλ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναόλι Κάρπ. ἀναούλι Κάρπ. ἀνεβόλι Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.) Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀναβόλιον. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 22 κέξ.

1) Ὑφασμα προσφερόμενον ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου πρὸς τὸν βαπτιζόμενον Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβόλαιο. β) Ὑφασμα προσφερόμενον ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ παρὰνύμφου πρὸς τοὺς νυμφευμένους καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς στέψεως ριπτόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν νεονύμφων Βιθυν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τ' ἀναβόλι πῶριξε ὁ κουμπάρος της, τό 'καμε φουστάνι Βιθυν. Πβ. ἀναβολάδι, ἀναβολή 6. 2) Ἐντάφιον σάβανον Βάρν. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Κάρπ.

Α.Κρήτ.: Ἐξεπνύχῃσε καὶ βάλα δου τ' ἀνεβόλι Α.Κρήτ. Συνών. σάβανο, λαζάρι. β) Ἀωρὶς λευκοῦ παννίου ὡς ἐπιτραχήλιον περιβάλλουσα τὸν νεκρὸν Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Ἄσμ.

Νὰ κάνω καὶ γιὰ λόγου μου σάβανο κὶ ἀναβόλι Σωζόπ. 3) Μικρὸν προσκεφάλαιον πληρούμενον χῶματος ἢ ἀνθέων καὶ τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων χειρῶν τοῦ νεκροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτουν τὴν εἰκόνα, κατὰ δὲ τὴν ταφὴν τιθέμενον ὡς προσκεφάλαιον τοῦ νεκροῦ Α.Κρήτ.: Φρ. Μὰ τ' ἀνεβόλι σου! (ὄρκος. Πβ. φρ. νὰ σὲ νεκροφιλῇσω!) Διόλε, τ' ἀνεβόλι ποῦ θὰ σοῦ θέσουνε! (ἀρά).

ἀναβολιάζω ἀμάρτ. (I) ἀναβουλιάζω Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβόλα.

Ὑπακούω εἰς τὸ παρακέλευσμα ἀναβόλα (ἰδ. λ. σημ. 1) καὶ προχωρῶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ διὰ νὰ μείνῃ μικρότερον τμήμα ἀκαλλιεργητὸν διὰ τοῦ ἀρότρου, ἐπὶ βοός: Ἀναβουλιάζ' τοῦ βόιδ'.

ἀναβολιάζω ἀμάρτ. (II) ἀνεβουλιάζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβόλι.

Ἐπιθέτω σάβανον ἐπὶ τοῦ νεκροῦ: Ἐλα μὲ σιμὴ ν' ἀνεβουλιάσῃς τὴ γρά, γιὰτὶ ξεπνύχῃσε. Ὅπου καὶ νὰ πᾶς, ἐγὼ θὰ σ' ἀνεβουλιάσω! (ἀστεία ἀπειλή). Συνών. σαβανώνω.

ἀναβολίζομαι Καππ. (Φερτ.) ἀναβουλιζομαι Καππ. (Φερτ.) νεβουλιζομαι Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβολή.

Αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἑμετὸν ἐνθ' ἀν.: Τοῦ τρώς νεβουλιζεσαί τα (τοῦ = ὅ,τι) Φάρασ. Συνών. ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω), ἀνακατώνομαι (ἰδ. ἀνακατώνω).

ἀναβολίζω ἀμάρτ. ἀναολίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβόλος.

Θέτω σύνορον ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ἀγρῶν ἀνορύσσων τάφρον ἢ συσσωρεύων χῶμα ἢ κτιζὼν τοιχίσκον: Ἐπήαμεν ν' ἀναολίσουμεν τὰ χωράφκια μας.

ἀνάβολος ὁ, Πελοπ. (Κυνουρ.) ἀνάολος Κύπρ. ἀνάβολε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβάλλω. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΓΛουκᾶ Λεξιλόγ. Κυπρίων 43 καὶ ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 18 κέξ.

1) Τὸ ἀναρριπτόμενον χῶμα ἐκατέρωθεν τάφρου σκαπτομένης κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ἀγρῶν Κύπρ. Πβ. ἀρχ καὶ νέον ἀναβολή. β) Τὸ συσσωρευόμενον χῶμα ἢ τοίχωμα ἐκ λίθων ἄνευ κολλητικῆς ὕλης τὸ χρησιμεῖον ὡς ὄριον τῶν ἀγρῶν, σύνορον Κύπρ.: Εὔρε τὸν ἀνάολον ποῦ χωρίζει τὰ χωράφκια μας. Τοῦτος ἐν' ἀνάολος τοῦ χωράφκιού μου, ποτὶδεῖθ-θε ἐν' τοῦ δεῖνα. γ) Τὰ διατηρηθέντα λείψανα τοῦ τοιχώματος, τοῦ διαχωρίζοντός ποτε ἀγροῦς ἢ ἀμπέλους Κύπρ. δ) Ὁχετὸς κτιστός, λίαν ἐπικλινής, κυκλοτερής, στενούμενος πρὸς τὴν βάσιν, διὰ τοῦ ὁποίου ρεεῖ τὸ κινεῖν τὴν πτερωτὴν τοῦ ὑδρομύλου ὕδωρ Κύπρ. Συνών. βαγένι, βαρέλλι, κρέμασι. 2) Ἡ ἐκπηδῶσα ὡς πίδαξ πηγὴ γλυκέος ὕδατος ἐντὸς τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν ἀκτὴν Πελοπ. (Κυνουρ.) Τσακων.

ἀναβολούσα ἡ, Κύθν. Τήν. ἀνεβολούσα Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα. Πβ. καὶ ἀναβάλλουσα.

Πηγὴ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀναβρῦει ἢ πηδᾷ ὡς πίδαξ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβάλλουσα 1. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεβολούσα καὶ ὡς τοπων. Μύκ.

